

TOLLE, LEGE!

(VEDD ÉS OLVASD! – Szent Ágoston)

B év – Virágvasárnap**Gondolatok vasárnapra****VIRÁGVASÁRNAP – KRISZTUS URUNK ÜNNEPI BEVONULÁSA**

Jn 12,12-16: A mai ünneppel megkezdjük a nagyhetet, amely közvetlenül megelőzi a húsvétot. Csak a VII. századtól kezdve hívják Virágvasárnapnak (Dominica Palmarum), mert ekkor vezették be a körmenetet Urunk Jeruzsálemben való diadalmas bevonulásának emlékére. Azelőtt a szenvedés vasárnapjának hívták, mert az evangélium erről szóló részét olvasták fel. – Urunk jeruzsálemi bevonulását mondja el az evangélium.

† EVANGELIUM Szent János könyvéből (Jn 12,12-16)

Abban az időben a nagy tömeg, amely az ünnepre jött, hírére vette, hogy Jézus Jeruzsálemben érkezik. Pálmaágakat szedtek, kivonultak eléje, így köszöntötték: „Hozsanna! Áldott, aki az Úr nevében jön, Izrael királya!” Jézus talált ott egy számarcsikót. Felült rá, amint az írás mondja: „Ne félj, Sion leánya! Nézd, jön királyod, egy számarcsikó hátán!” Tanítványai először nem értették mindezt. Amikor azonban Jézus megdicsőült, visszaemlékeztek arra, hogy ami róla írva volt, azt cselekedték vele.

*Ezek az evangélium igéi.***VIRÁGVASÁRNAP – ÜNNEPI SZENTMISE**

Iz 50,4-7: Az Úr szenvedő szolgája, akiről a próféta beszél. Előképe Jézusnak, kinek szenvedéstörténetében mindez beteljesül.

Fil 2,6-11: A szentlecke beszél Jézus megalázottságáról és megdicsőüléséről. A megalázottság és a szenvedés vezet minket is a megdicsőüléséhez. Húsvét szent titkában akkor részesülünk, ha követjük őt a magunk kiüresítésében. Legyünk az ő példájára alázatosak és engedelmesek mindabban, amit Isten a hitünk árán kíván tőlünk. Ha együtt tartunk Krisztussal a megaláztatásban, együtt leszünk vele a felmagasztalásban is.

Mk 14,1-15,47: Urunk kínszenvedésének Márk evangéliumában rendkívüli jelentősége van. Csúcspont, mert itt válik nyilvánvalóvá az, amit a többi evangéliumi rész csak sejtetni enged: Jézus a Messiás Király, Isten Fia, ugyanakkor Isten szolgája, aki engedelmes lett értünk mindhalálig.

† A MI URUNK JÉZUS KRISZTUS KÍNSZENVEDÉSE Szent Márk szerint (Mk 15,1-39)

A főpapok korán reggel tanácsot tartottak a vénekkel, az írástudókkal és az egész főtanáccsal, majd Jézust megkötözve elvezették, és átadták Pilátusnak. Pilátus megkérdezte őt: „Te vagy a zsidók királya?” Jézus ezt válaszolta: „Te mondod.” - A főpapok sok vádat hoztak fel ellene. Pilátus újra megkérdezte: „Nem felelsz semmit sem?”

Nézd, mi mindennel vádolnak téged!” De Jézus nem válaszolt többé semmit, és Pilátus csodálkozott ezen. Az ünnep alkalmával Pilátus mindig elbocsátott nekik egyet a rabok közül, akit kértek. Volt a börtönben egy Barabás nevű rab. A lázadókkal együtt tartóztatták le, akik egy zendüléskor gyilkosságot követtek el. A tömeg felvonult tehát, és kérte Pilátustól azt, amit mindig megtett nekik. Pilátus megkérdezte: „Akarjátok-e, hogy a zsidók királyát engedjem szabadon nektek?” Tudta ugyanis, hogy a főpapok csak irigységből adták őt a kezére. Ám a főpapok felbujtották a tömeget, hogy inkább Barabás szabadon bocsátását kérjék. Pilátus ismét megkérdezte: „És mit tegyek azzal az emberrel, akit ti a zsidók királyának neveztek?” Azok ezt kiáltották: „Feszítsd őt keresztre!” Pilátus folytatta: „De hát mi rosszat tett?” Erre azok még hangosabban kiáltották: „Feszítsd őt keresztre!” Ekkor Pilátus, aki eleget akart tenni a tömeg kérésének, szabadon bocsátotta Barabást, Jézust pedig megostoroztatta, azután átadta nekik, hogy keresztre feszítsék.

A katonák bevezették őt a helytartóság udvarába, és összehívták az egész csapatot. Bíborruhába öltöztették, tövisből font koszorút tettek a fejére, és így köszöntötték: „Üdvöz légy, zsidók királya!” A fejét nádszállal verték, leköpdösték, és térdet hajtva hódoltak előtte. Miután így gúnyt űztek belőle, levették róla a bíborruhát, és ráadták saját ruháját. Ezután kivezették, hogy keresztre feszítsék.

Egy arra járó embert, cirenei Simont, Alexander és Rúfusz apját, aki éppen a mezőről jött, kényszerítették, hogy vigye a keresztjét. Így vezették ki arra a helyre, amelynek Golgota, vagyis Koponyahely a neve.

Mirhával kevert bort adtak inni neki, de ő nem fogadta el. Felfeszítették a keresztre, azután megosztották a ruháin, sorsot vetve, hogy kinek mi jusson. Három óra volt, amikor keresztre feszítették. Felirat is volt a kereszten, amelyre elítélésének okát írták: A zsidók királya. Vele együtt két rablót is fölfeszítettek, az egyiket jobb felől, a másikat balról. Így beteljesedett az Írás: A gonoszok közé sorolták.

Akik arra jártak, káromolták, a fejüket csóválták, és mondogatták: „Te, aki lerontod a templomot, és három nap alatt felépíted, szabadítsd meg magadat, szállj le a keresztről!” Hasonlóképpen gúnyolták őt a főpapok is az írástudókkal együtt: „Másokat megmentett, de önmagát nem tudja megmenteni? A Messiás, Izrael királya szálljon most le a keresztről, hogy lássuk és higgyünk!” Azok is gyalázták őt, akiket vele együtt fölfeszítettek.

Amikor hat óra lett, nagy sötétség borult az egész földre, egészen a kilencedik óráig. Kilenc órakor Jézus hangosan felkiáltott: „Élőí, Élőí, lám-má szabaktáni?” Ez azt jelenti: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” Amikor néhányan az ott állók közül meghallották ezt, így szóltak: „Íme, Illést hívja.” Valaki odafutott, ecetbe mártott egy szivacsot, nádszállra tűzte, inni adott neki, és ezt mondta: „Hadd lássuk, eljön-e Illés, hogy levegye őt?!” Jézus pedig hangosan felkiáltott és kilehelte lelkét. (Most térdre borulunk, és egy keveset csendben időzünk.) Ekkor a templom függönye kettéhasadt, fölülről egészen az aljáig. A százados, aki ott állt Jézus előtt, és látta, hogyan lehelte ki a lelkét, így szólt: „Ez az ember valóban az Isten Fia volt.” Asszonyok is álltak ott: távolról

figyelték, hogy mi történik. Köztük volt Mária Magdolna, Mária, az ifjabb Jakab és József anyja, és Szalóme. Rajtuk kívül voltak ott még többen is, akik vele együtt jöttek fel Jeruzsálembe.

A készület napja volt, azaz a szombat előtti nap. Amikor beesteledett, jött egy előkelő tanácsos, az Arimateából való József, aki maga is várta Isten országát. Bátran bement Pilátushoz, és elkérte Jézus holttestét. Pilátus elcsodálkozott, hogy már meghalt. Magához rendelte a századost, és megkérdezte, hogy valóban meghalt-e. Amikor a századostól megtudta ezt, Józsefnek adta a holttestet. Az pedig gyolcsot vásárolt, azután levette Jézust a keresztről, begöngyölte a gyolcsba, és egy sziklába vájt sírboltba temette. A sír bejárata elé követ hengerített. Mária Magdolna és Mária, József anyja pedig megfigyelték, hogy hova temette. *Ezek az evangélium igéi.*

SZENVEDÉS ÉS BOLDOGSÁG – Lukács László

A liturgia odaállít bennünket Jézus szenvedéstörténetének útjára. Sajátos ellentéteket hordoz az ünnep: Jézus „bevonul” Jeruzsálembe. Nem egyszerű, ismeretlen zarándokként, hanem a tömeg éljenzése közepette: pálmaágakat lengetve köszöntik azt, „Aki az Úr nevében jön”. Ez az út azonban elítéléséhez és kivégzéséhez vezet, amint az olvasmányokból és főleg a passió történetéből kiviláglik. Itt azonban újra fordul a kép: a Keresztrefeszített lesz az, aki valóban az Úr nevében jön majd el, Feltámadottként, hogy a végső és teljes boldogság útját nyissa meg az emberiség számára. Életünk során megtapasztalunk sokféle örömet és fájdalmat, átéljük a megváltottság örömét, de talán az elveszettség kétségbeesését is. A szenvedő és feltámadott Megváltó búcsúszavai önthetnek belénk bizalmat: „A világban üldözést szenvedtek, de bízzatok, én legyőztem a világot”.

IMÁDKOZZUNK! – Gyökössy Endre

Kedves Atyánk, vizsgáztattál minket, kinyitottad a szívünket, és belenéztél. Köszönjük, hogy belenéztél, hogy megvizsgáltál, lelepleztél, de szeretettel helyre is igazítottál minket. Bocsásd meg, hogy mi akarattal, akaratlanul magunkhoz szeretnénk igazítani Téged! Van valami elképzelésünk Rólad, valami képünk, gondolatunk, valami elméletünk, és ahhoz igazítunk Téged, hogy Veled igazoljuk magunkat.

Uram, hadd térjünk újra meg újra Hozzád, emlékezzünk Rád, hogy amikor megállunk az asztalnál, ahol Te újra megelevenedsz a kenyérben és élővé válsz, újra megerősíted a szövetséget velünk, akkor ez a mélyről fakadó imádság - gondolatban vagy érzésben - vibráljon bennünk:

Hadd igazítsuk Hozzád az életünket, érzéseinket, gondolatainkat, lépéseinket, tetteinket, hátralévő, múltó kis életünket, hogy ne legyen itt, ezen a sáros, véres földön hiábavaló, és mire beérünk a halálra, amely csak az Élet küszöbe, oda egy Hozzád igazodó lélek érkezék meg, akit magadénak ismersz el! Ámen.

VELÜNK SZENVEDŐ ISTENÜNK – Gyökössy Endre

Nem tehetné volna Isten, hogy a fájdalom, a szenvedés, és a bűn lehetősége nélkül teremti

az embert? Akkor nem kellene se büntetés, se csengő, se orvosság. Mennyivel egyszerűbb lenne az élet!

Hát igen, megtehetette volna - ha akarta volna.

Nagy hatást tett rám, ma is emlékszem, gyermekkoromban egy kiállításon láttam egy furcsa figurát, egy robotembert. Vasalt, mosogatott, bölcst ringatott és még mit tudom én mit csinált. S még neve is volt. Nyakában egy tréfásnak szánt tábla a neve alatt: „Ember, akinek nem fáj, ha megütik és mindent tud, csak sírni nem”. Nos, ilyen emberre nincs szüksége Istennek. Ő nem robotokat és nem bábukat akart teremteni, akiket dróton rángat. Nem távolból irányított radar-embereket teremtett, hanem erkölcsi lényeket, akik választhatnak a jó és a rossz, a tiszta és a szenny között.

Az ember lényében éppen ez az „istení”, ha szabad ezzel a kifejezéssel élni. Isten vállalta ennek az „erkölcsi lény”-nek élete rizikóját. Noha Isten tudta, mi lesz belőle, mégis vállalta!

Ahogy egy édesapa és édesanya, amikor szeretetben gyermeket szólítanak életre, vállalják a gyermek gonoszságának is a rizikóját. Azt, hogy esetleg a felnövő gyermekük miatt fog megszakadni a szívük. De mégis vállalják, amikor világra hozzák. Amit az Atya a teremtésben vállalt, azt Jézusban elismeri és kifizeti. A kereszttel fizet. Mert jól tudja, hogy mi fizetéseketlenek vagyunk.

Egy olasz festő úgy festette meg Jézus keresztségét, hogy a szögek, amelyek átverik Jézus kezeit - a mögötte álló Atya kezét is átverik. Mert a szeretet nem szeretet, ha távol van szeretete tárgyától. S az Atya valóban nincs távol. Együtt szenved szerelmetes Fiával helyetted, éretted és miattad. Mert ha vállalta életed rizikóját, szenvedve fizet érte.

Jaj, kemény büntetés a szenvedés, nyögünk keresztségeink súlya alatt, és nagyon drága gyógyszer, nagyon sokba kerül.

Igaz! De egyet ne felejtsünk el: Neki jóval többbe került! Neki az élete is „ráment”. Isten nemcsak büntető, szenvedésben gyógyító Isten, hanem EGYÜTTSZENVEDŐ Isten.

Ez a legcsodálatosabb, amit valaki, valaha is Istenről mondhatott. S ezt a világon Jézus Krisztuson kívül senki nem merte kimondani.

Hadd mondjam meg neked, hogy az én szívem azért az én Atyámé, azért szeretem, ha vásott, engedetlen gyermekként is, mert tudom, hogy így szeret: hogy megszakadt a szíve értem. Nekünk is sokba kerül a szenvedés, de Neki többbe került!

S most megvallom: ha nem tudnám, ha szívem gyökeréig nem érezném, hogy az EGYÜTTSZENVEDŐ Isten nyújtja a bűnbocsánatot, nem hinném, hogy igaz és ámen, hogy megbánt bűneim meg vannak bocsátva.

De mert tudom és szívem gyökeréig érzem, hogy ez Neki sokba kerül: ezért igaz és ámen, hogy azok meg vannak bocsátva és el vannak temetve az ő szenvedésében.

Szerkeszti és kiadja: Horváth László kórházlelkész ☎ **20/ 77-386-55; 30/ 849-8280**

<http://korhazkapolna.hu> ; korhazlelkesz.sopron@gmail.com; <http://www.facebook.com/korhazkapolna/>

Kórházkápolna: **szentmise vasárnap 11 órakor**

Hívjon betegéhez időben papot, amint kórházba kerül!

